

Nosaltres en la nit

Kent Haruf

Traducció d'Anna Turró

Narratives

Algunes crítiques sobre *Nosaltres en la nit* de Kent Haruf:

«El gran tema que tracta [Haruf] és la lluita de la decència contra l'estretor de mires, i ha tingut el talent per convertir la decència més pura en un tema commovedor [...] [Aquesta] novel·la es basa [...] en l'enorme profunditat que poden tenir els elements més senzills. El lector hi trobarà moltes coses d'agrar.» *The New York Times Book Review*

«Haruf sempre ha parlat de les coses que arriben amb retard i de les segones oportunitats, però aquí, a l'última etapa de la seva vida, l'autor ens ofereix un llibre que tracta l'amor i les seqüeles del dolor amb la màxima intensitat expressiva.» *The Boston Globe*

«Directe, amb diverses capes i amb un humor sec [...] corona l'excel·lent trajectòria, plena de tenacitat, d'un escriptor tardà.» *The Seattle Times*

«Una evocació delicada i alhora devastadora de llocs i personatges [...] La història de Haruf guanya gruix per mitjà de detalls molt ben triats; una novel·la tranquil·la però mai complaent.» *The New Yorker*

«Un final adient per a una carrera d'escriptor. Una reflexió preciosa sobre l'envelliment, els acords i la necessitat que té l'ésser humà de connectar... Una història potent i breu sobre dos personatges que es neguen a anar dòcilment cap a la seva nit.» *The Philadelphia Inquirer*

«Haruf ha posat el punt final a una obra que premia la resiliència per damunt de tot amb una obra exquisida i molt encertada. El lector hi trobarà un mapa d'un futur que no és ni fàcil ni lliure de dolor, però que tampoc no s'ha d'afrontar sol.» *Esquire*

«Holt i els seus habitants estan fets de solitud física i reserva emocional [...] La ficció de Haruf ratifica la decència ordinària i discreta, però també reconeix que fins i tot les vides més plàcides són més complicades del que poden semblar a simple vista [...] La novel·la és un comiat franc i col·loquial.» *The Post and Courier* (Charleston, SC)

«Un afegitó meravellós a la seva obra... Sobri però eloqüent, agridolç però ple d'esperança.» *The Free Lance-Star*

Nosaltres en la nit

Narratives

92

Títol original: *Our Souls at Night*

© Kent Haruf 2015

Aquesta traducció es publica per acord amb Alfred A. Knopf,
un segell de The Knopf Doubleday Group,
una divisió de Penguin Random House, LLC.

© Anna Turró Armengol 2017, per la traducció

© Sandra Pipczynski (EastStreetPhotos.com),
per la imatge de portada

© 9 Grup Editorial SL, per l'edició
Angle Editorial

Muntaner, 200, àtic 8a / 08036 Barcelona

T. 93 363 08 23

www.angleeditorial.com

angle@angleeditorial.com

Disseny de col·lecció: J. Mauricio Restrepo

Primera edició: febrer de 2017

ISBN: 978-84-15307-66-2

DL B 2665-2017

Imprès a Romanyà Valls, SA

No és permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre,
ni la seva incorporació a un sistema informàtic,
ni la seva transmissió en cap forma ni per cap mitjà,
sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per gravació o altres mètodes,
sense el permís previ i per escrit dels titulars del copyright.

Nosaltres en la nit

Kent Haruf

Traducció d'Anna Turró Armengol

Per a la Cathy

I

I va arribar el dia en què l'Addie Moore va fer una visita a en Louis Waters. Era un capvespre de maig, just abans que es fes fosc del tot.

Vivien en dues cases molt properes del carrer del Cedre, a la part més antiga del poble, on hi havia oms, lledoners, un auró que havia crescut en un revolt i tot de patis de gespa que anaven de la vorera fins a la façana de les cases de dues plantes. Durant el dia havia fet calor, però ara al capvespre feia fresca. L'Addie va caminar pel sender de sota els arbres i va trencar cap a casa d'en Louis.

Quan en Louis li va obrir la porta l'Addie va dir: Et faria res que passés un moment? Et voldria demanar una cosa.

Es van asseure a la saleta. Et puc oferir alguna cosa per beure? Un te?

No, gràcies. Potser no em quedaré prou estona per prendre-me'l. Va mirar al seu voltant. Tens una casa molt bonica.

La Diane sempre l'havia tingut impecable. Jo miro de mantenir-ho.

La tens molt bé, va dir ella. Feia molts anys que no hi entrava.

L'Addie va mirar per la finestra i va veure com la nit

s'instal·lava al jardí. Llavors va mirar cap a la cuina: el llum il·luminava la pica i els taulells. Es veia neta i endreçada. Ell l'observava. Se la veia bona dona, sempre ho havia pensat. De jove havia tingut els cabells foscos, però ara els tenia blancs i els duia curts. Encara conservava una bona figura, només una mica més grossa de la cintura i els malucs.

Et deus estar preguntant què hi faig, aquí, va dir ella.

Bé, no crec que hakis vingut per dir-me que tinc una casa molt bonica.

No. Et volia proposar una cosa.

Ah sí?

Sí, fer-te una mena de proposició.

D'acord.

No és de matrimoni, va fer ella.

Ja m'ho suposava.

Però sí que hi té una mica a veure, encara que ara no sé si m'hi atreveixo. M'ho estic repensant. Va riure una mica. Ja passa, això, amb el matrimoni, oi?

El què?

Que t'ho repenses.

Pot ser.

Sí. En fi, ho dic i ja està.

T'escolto, va dir en Louis.

Et volia preguntar si t'agradaria venir de vegades a casa per dormir amb mi.

Què? Com vols dir?

Vull dir que tots dos estem sols. Fa molt de temps que estem sols. Anys. Jo em sento sola i penso que potser tu també. Em preguntava si voldries venir i passar la nit amb mi. I parlar.

Ell se la va mirar fixament. L'observava encuriós, prudent.

No dius res. T'he deixat molt parat?, va dir ella.

Suposo que sí.

No parlo de sexe.

No sabia què pensar.

No, sexe no. No és això, el que et demano. Em sembla que ja fa temps que vaig deixar de tenir cap desig sexual. Parlo de passar la nit. De sentir l'escalfor de l'altre al llit, fer-nos companyia. Estirar-nos junts i que et quedis a passar la nit. Les nits són el més difícil, no trobes?

Sí, per a mi també.

M'acabo prenent pastilles per dormir, i lleigeixo fins tard, i llavors l'endemà vaig tot el dia mig desorientada. No serveixo per a res.

A mi també em passa, de vegades.

Però em sembla que si a la nit tingués algú al costat podria tornar a dormir. Una bona persona. Tenir-la a prop. Parlar a la nit, a les fosques. Es va esperar. Què et sembla?

No ho sé. Quan voldries començar?

Quan vulguis. Si és que ho vols, va dir. Aquesta setmana.

Deixa-m'ho rumiar.

Entesos. Però el dia que vinguis, si vens, vull que em truquis. Així t'esperaré.

D'acord.

Estaré impacient.

I si ronco?

Doncs roncaràs, o aprendràs a no fer-ho més.

En Louis es va posar a riure. Això sí que seria un miracle.

L'Addie es va aixecar, va sortir i va tornar a casa seva, i en Louis va mirar des de la porta aquella dona de setanta anys, d'estatura mitjana i cabells blancs que caminava sota els arbres, entre les clapes de llum que feia el fanal de la cantonada. Vatua l'olla. No et precipitis, ara.

L'endemà en Louis va anar al barber del carrer Principal, que li va tallar els cabells ben curts, rapats, una mica a la moda, i va demanar al barber si encara afaitava, i com que li va dir que sí, també es va fer afaitar. Després se'n va anar a casa seva, va telefonar a l'Addie i li va dir: M'agradaria venir aquesta nit, si et sembla bé.

Sí que em sembla bé, va dir ella. Me n'alegro.

En Louis va fer un sopar lleuger: un entrepà i un got de llet i prou, no volia ficar-se al llit amb ella amb la panxa gaire plena. Després es va estar una bona estona sota la dutxa calenta, es va ensabonar a consciència de dalt a baix i es va tallar les ungles de les mans i dels peus. Quan va ser fosc va sortir per la porta del darrere i va caminar pel carreró amb el pijama i el raspall de dents a dins d'una bossa de paper. El carreró era fosc i la grava de terra feia soroll en trepitjar-la. A la casa de l'altre costat del carreró hi havia llum, i hi va veure el perfil d'una dona que feinejava a la pica de la cuina. Va entrar al jardí del darrere de l'Addie Moore, passant pel costat del garatge, i va trucar a la porta. Es va esperar una bona estona. Pel carrer del davant va passar un cotxe amb els llums encesos. En Louis sentia el jovent que tocava el clàxon al carrer Prin-

cipal. Aleshores es va encendre el llum del sostre del porxo i es va obrir la porta.

Què hi fas, aquí al darrere?, va preguntar l'Addie.

He pensat que així seria més difícil que la gent em veiés.

No em fa patir gens. Se n'acabarà assabentant tothom. Algú o altre ens veurà. Vine pel davant i entra per la porta principal. He decidit que no faré cap cas del que pensi la gent. Ja ho he fet durant prou de temps... tota la vida. Ja no vull viure més així. Si vens pel carreró semblarà que fem alguna cosa mal feta, una cosa lletja de la qual ens hàgim d'aver-gonyir.

He fet de mestre de poble massa temps, va dir ell. Vet aquí. Però entesos, la propera vegada vindré pel davant. Si és que hi ha una propera vegada.

No creus que n'hi haurà una altra?, va fer ella. És una aventura d'una nit i prou?

No ho sé. Potser sí. Sense la part del sexe, és clar. No sé com anirà.

No hi tens gens de fe?, va demanar-li l'Addie.

En tu sí que en tinc. En puc tenir, ja ho veig. Però no sé si estaré a l'altura.

Què dius, ara? Com vols dir?

Per la valentia, va fer ell. Per la voluntat d'arriscar.

Sí, però bé que ets aquí.

És veritat. Sí que hi soc.

Doncs val més que passis. No cal que ens estiguem aquí fora tota la nit. Encara que no sigui res de què ens hàgim d'aver-gonyir.

Ella va travessar el porxo i va entrar a la cuina, i ell la va seguir.

Prenguem alguna cosa, primer, va fer ella.

Em sembla una bona idea.

Beus vi?

Una mica.

Però t'estimes més cervesa?

Sí.

La propera vegada et tindrè cervesa a punt. Si és que hi ha una propera vegada, va dir ella.

Ell no va saber si ho deia de broma o no. Exacte, va dir.

T'estimes més vi blanc o vi negre?

Blanc, sisplau.

L'Addie va treure una ampolla de la nevera i va omplir dos gots fins a la meitat. Es van asseure a la taula de la cuina. Què hi duus, a la bossa de paper? va preguntar.

El pijama.

Això vol dir que estàs disposat a provar-ho almenys una vegada.

Sí, exacte.

Es van beure el vi. En vols més?

No, no cal. Em podries ensenyar la casa?

Vols que t'ensenyi les habitacions i on és cada cosa?

Només és per saber una mica més del lloc on soc físicament.

Per poder-te esmunyir d'aquí si et cal, a les fosques.

Doncs no, no és el que pensava.

L'Addie es va posar dempeus i en Louis la va seguir cap al menjador i la saleta. Llavors el va dur al pis de dalt a veure les tres habitacions: la gran de la part del davant, que donava al carrer, era la seva. Sempre vam dormir aquí, va dir. En Gene tenia l'habitació del darrere, i l'altra la fèiem servir de despatx.

Hi havia un lavabo a dalt i un altre al costat del menjador,

a baix. El llit de l'habitació era molt ample, amb un cobrellit de cotó.

Què et sembla?, va fer ella.

La casa és més gran del que em pensava. Té més habitacions.

Ha estat una bona casa per a tots. Jo fa quaranta-quatre anys que hi visc.

Dos anys després que jo tornés a viure aquí amb la Diane.

Fa molt de temps.